

ΑΡΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ:

Θα ήθελα και εγώ με τη σειρά μου να ευχαριστήσω τον Πρόεδρο του Κέντρου Ερευνών Προοδευτικής Πολιτικής, να καλωσορίσω τον Δήμαρχο, τους συναδέλφους, τους κυρίους καθηγητές και όλους εσάς που έχετε σήμερα την ευγενή καλοσύνη να συμμετέχετε σε αυτή την ημερίδα.

Ακούγοντας τους δύο προλαλήσαντες αισθάνομαι υποχρεωμένος να κάνω μια σειρά από επισημάνσεις. Η πρώτη επισήμανση είναι ότι το πρόβλημα δεν είναι τωρινό. Το πρόβλημα ξεκινάει πράγματι, το υπονόησε ο Δήμαρχος πριν στην τοποθέτησή του, από την δεκαετία του '90 και μετά.

Οφείλω δε να ομολογήσω ότι σε μια χρονιά ήταν '91 με '92, είχε αλλάξει τελείως η όψη της Αθήνας. Το θυμάμαι χαρακτηριστικώς γιατί είχα φύγει ένα καλοκαίρι για Αγγλία όπου έκανα τις μεταπτυχιακές μου σπουδές και εκείνο το καλοκαίρι ήταν και το τελευταίο καλοκαίρι που συμμετείχα στα πολιτικά πηγαδάκια της πλατείας Ομονοίας. Ένα πολιτικό ευγενές σπορ εκείνης της εποχής.

Και μέσα σε μια χρονιά, όταν επανήλθα δηλαδή το καλοκαίρι του '92 για διακοπές στην Ελλάδα πήγα στην Ομόνοια με λαχτάρα να βρω φίλους να συζητήσουμε και πάλι στα πηγαδάκια της Ομόνοιας τα τρέχοντα πολιτικά ζητήματα και ανακάλυψα ότι σε μια χρονιά είχαν εξαφανιστεί όλοι οι Έλληνες. Ήσαν μόνο μετανάστες.

Και μάλιστα στο στέκι που συνήθως καθόμουν, παρήγγειλα πάλι το γνωστό καφέ, τότε δυστυχώς είχα το ελάττωμα να καπνίζω, διαπίστωσα κάποιους μετανάστες τρέχοντας να έρχονται πάνω μου να παίρνουν το καφέ και τα τσιγάρα. Ήταν η πρώτη κλοπή η οποία είχε και μη ουσιαστικό περιεχόμενο.

Από εκείνο το σημείο και μετά είχε αλλάξει όλος ο χάρτης της Αθήνας.

Επισήμανση δεύτερη. Συζητάμε πάρα πολλές φορές και αισθανόμαστε ότι όλα τα προβλήματα είναι γύρω από την Ελλάδα ή μόνο για την Ελλάδα. Θα παρακολουθήσατε, όσοι παρακολουθήσατε, τις βρετανικές εκλογές που είναι πρόσφατες.

Για πρώτη φορά στην ιστορία της Βρετανίας έγιναν μια σειρά από τηλεοπτικά debates αντίστοιχα με αυτά που μας είχαν συνηθίσει στις αμερικάνικες εκλογές. Είδαμε για πρώτη φορά τους 3

υποψηφίους, τον Πρόεδρο των Συντηρητικών, τον Πρόεδρο των Εργατικών, τον Πρόεδρο των Φιλελευθέρων να αντιπαρατίθενται μεταξύ τους με τη συμμετοχή κοινού που τους έκανε ερωτήσεις σε μια σειρά ζητημάτων.

Το κεντρικότερο ζήτημα, το ζήτημα στο οποίο έγινε η πιο σκληρή αντιπαράθεση μεταξύ τους ήταν το ζήτημα της μεταναστευτικής πολιτικής. Όπου και εκεί και οι 3 υποψήφιοι τότε για την πρωθυπουργία είπαν το αυτονόητο που δεν έχουμε ακούσει από τις σημερινές πολιτικές ηγεσίες ότι κύριοι έχουμε αποτύχει.

Από τη στιγμή που ο αριθμός των παρανόμων μεταναστών εισερχομένων στην Βρετανία διαρκώς και ανεβαίνει, σημαίνει ότι οι πολιτικές που έχουμε εφαρμόσει έχουν αποτύχει και πρέπει να δούμε από κοινού το πώς μπορούν να επαναπροσδιοριστούν αυτές οι πολιτικές.

Που σημαίνει ότι δεν είναι ζητούμενο από τη δική μας πλευρά απλά και μόνο να λέμε ότι πρέπει να δούμε τη μεταναστευτική πολιτική της Ελλάδας ή να λέμε ότι η μεταναστευτική πολιτική που εφαρμόζεται στη χώρα μας πρέπει να είναι κομμάτι της ευρωπαϊκής πολιτικής, διότι αυτό οι εξελίξεις μας το έχουν δείξει. Οι εξελίξεις μας έχουν προσπεράσει, είναι το κεντρικό ζήτημα με το οποίο ασχολούνται όλες οι ευρωπαϊκές χώρες.

Άρα εκ των πραγμάτων υπάρχει ευρωπαϊκή συζήτηση για το ζήτημα της μετανάστευσης. Είναι άλλο το θέμα αυτό, και εδώ είναι η επισήμανση τρίτη, και άλλο αν τα τελευταία χρόνια η χώρα μας δίνει την αίσθηση ότι είναι μια χώρα που έχει χάσει το βηματισμό της γιατί είμαστε οι μοναδικοί που δεν γνωρίζουμε πόσοι περίπου παράνομοι μετανάστες υπάρχουν.

Πόσες πραγματικά θέσεις εργασίας έχουμε που δεν μπορούν να καλυφθούν από τον ντόπιο εργατικό πληθυσμό και χρειάζεται πράγματι να προσκαλέσουμε φίλους από άλλες χώρες για να καλύψουν τις θέσεις αυτές.

Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν γνωρίζει πόσους έχουμε τη δυνατότητα να απορροφήσουμε χωρίς να διαταραχθεί (...)

Σύστημα υγείας και αυτό το κόστος του συστήματος υγείας ποιος το πληρώνει, πώς επιμερίζεται και πώς μπορούμε στοιχειωδώς να

ανταποκριθούμε στα καθήκοντα τα ανθρωπιστικά που ως κοινωνία με δημοκρατική παράδοση οφείλουμε να έχουμε.

Και είμαστε η μοναδική χώρα η οποία ακόμη και σήμερα αρνείται να δει ότι το πρόβλημα δεν έχει μόνο την όψη της καταστολής έχει και την όψη της πρόληψης.

Και στην πρόληψη δεν έχουμε μόνο να συζητήσουμε για τα σύνορά μας τα οποία όλοι γνωρίζουμε ότι είναι σύνορα που θυμίζουν ξέφραγο αμπέλι και όχι χώρα ευνομούμενη με θεσμούς που να λειτουργούν, αλλά ξέρουμε και οφείλουμε να γνωρίζουμε ότι η αντιμετώπιση του ζητήματος πρέπει να περνάει και από το πόσους αστυνομικούς χρειαζόμαστε, αν χρειαζόμαστε ειδικό σώμα, αυτό έχει κόστος. Ποιος θα πληρώσει το κόστος.

Πως θα αντιμετωπίσουμε ενδεχομένως την εκούσια ή ακούσια συνέργια των ασχολούμενων με τη φύλαξη των συνόρων μας στελεχών. Όλα αυτά είναι ζητήματα που κάποια στιγμή πρέπει να μας απασχολήσουν και να πάψουμε να μιλάμε μόνο γύρω από την περιφέρεια εκπέμποντας ωραία μηνύματα ή από την άλλη πλευρά κάνοντας απλά και μόνο ευχές.

Οι οποίες βεβαίως ευχές είναι σημαντικές, είναι καλοδεχούμενες. Ξέρουμε ότι η κοινωνία μας θα πρέπει να είναι πολυπολιτισμική. Ξέρουμε ότι η κοινωνία μας πρέπει να έχει ανθρωπιστικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα και να αγκαλιάσει είτε παράνομους είτε νόμιμους μετανάστες από τη στιγμή που έτυχε να βρεθούν στη χώρα μας.

Ξέρουμε ότι χρειάζεται να έχουμε χώρους υποδοχής για τους μετανάστες. Αλλά από την άλλη πλευρά οφείλουμε να γνωρίζουμε ότι μια πολιτεία πρέπει επιτέλους να βάλει και συγκεκριμένους κανόνες και να αποθαρρύνει την παράνομη λαθρομετανάστευση και να προστατέψει την κοινωνική συνοχή.

Να λειτουργήσει και προληπτικά αλλά να λειτουργήσει και κατασταλτικά. Διότι η διαφωνία η δική μου είναι ότι οι μηχανισμοί που πληρώνονται από τους φορολογούμενους πολίτες πρέπει και να λειτουργούν.

Εγώ δεν είμαι του δόγματος παραδείγματος χάρη, η αστυνομία αμύνεται ούτε βεβαίως είμαι του δόγματος η αστυνομία επιτίθεται. Είμαι του δόγματος ότι η αστυνομία κάνει τη δουλειά για την οποία

την πληρώνει ο Έλληνας φορολογούμενος πολίτης. Και κάθε κατασταλτικός μηχανισμός από τη στιγμή που πληρώνεται από το υστέρημα των φορολογουμένων πολιτικών οφείλει να είναι αποτελεσματικός.

Άρα η πολιτική δεν έχει μόνο ευχές, ούτε πρέπει να εξαντλείται μόνο στην πρόληψη. Η πολιτική μας οφείλει να διατρέχει και να διαπερνά και την καταστολή. Γιατί εκεί βρίσκεται η εφαρμογή και η αποτελεσματικότητα της κάθε πολιτικής.

Πολύ περισσότερο σήμερα που ως κοινωνία δεν έχουμε την πολυτέλεια να καθυστερήσουμε άλλο σε κάποιες αποφάσεις. Πολύ περισσότερο που σήμερα πρέπει να είμαστε λίγο πιο ειλικρινείς με τον εαυτό μας.

Για παράδειγμα το έχω πει πολλές φορές για το θέμα των ναρκωτικών, θα το πω για μια ακόμα φορά. Οφείλουμε να αναλάβουμε τις ευθύνες μας και να πούμε ότι πράγματι, δεν διαγράφουμε καμία Κυβέρνηση. Τουλάχιστον εγώ δεν έχω λειτουργήσει ποτέ ισοπεδωτικά.

Εγώ πιστεύω ότι κάθε Κυβέρνηση που πέρασε σε αυτό τον τόπο έχει προσφέρει και κάτι, λιγότερο ή περισσότερο, μικρότερο ή μεγαλύτερο, σημαντικότερο ή λιγότερο σημαντικό αλλά έχει προσφέρει σε αυτό τον τόπο.

Όμως, από την άλλη πλευρά, ανεξάρτητα τι πρόσφερε η δική μου Κυβέρνηση ή τι προσέφερε η προηγούμενη Κυβέρνηση η Κυβέρνηση Σημίτη ή τι μπορεί να προσφέρει αυτή η Κυβέρνηση σήμερα πρέπει να δεχθούμε ότι η πολιτική που έχουμε ακολουθήσει στο ζήτημα της μετανάστευσης έχει αποτύχει.

Από τη στιγμή που οι λαθρομετανάστες είναι περισσότεροι, από τη στιγμή που οι παράνομοι στη χώρα μας είναι περισσότεροι, από τη στιγμή που οι αριθμοί αυξάνουν και η ποιότητα ελαχιστοποιείται, από τη στιγμή που το κέντρο της Αθήνας έχει αυτή την εικόνα την οποία ζούμε, βιώνουμε, λυπόμαστε για αυτή την εικόνα που βλέπουμε. Δεν είναι η Αθήνα που ξέραμε αυτή. Έχουμε αποτύχει.

Και οφείλουμε με τόλμη να θέσουμε το ζήτημα, πράγματι καλά κάνει το Κέντρο και θέτει τέτοια ζητήματα, χωρίς ταμπού, χωρίς δογματισμούς και να δούμε ποια πολιτική από τη στιγμή που έχει αποτύχει η υφιστάμενη πρέπει να αντικαταστήσει. Και βέβαια αυτή

που θα αντικατασταθεί η πολιτική οφείλει να έχει τη μέγιστη δυνατή κοινωνική συναίνεση.

Διότι ο λαϊκισμός στη χώρα μας πρυτανεύει. Για εμένα αυτός είναι το μεγαλύτερο σαράκι της δημοκρατίας. Εξαιτίας του λαϊκισμού φτάσαμε εκεί που φτάσαμε. Ελπίζω κάποια στιγμή όλοι μας, οι πολίτες δηλαδή, να διδαχθούμε ότι εξαιτίας του λαϊκισμού πληρώνουμε όσα πληρώνουμε σήμερα.

Και αυτά τα λάθη να μην τα επαναλάβουμε. Να αφήσουμε λοιπόν ωραία συνθήματα και ωραίες ευχές, να δούμε ότι κάναμε λάθος, να δούμε ότι αποτύχαμε, να δούμε τι πρέπει να κάνουμε. Και αυτά τα οποία οφείλουμε να τα κάνουμε να τα κάνουμε με τη μέγιστη δυνατή πολιτική και κοινωνική συναίνεση. Διαφορετικά θα έχει τη μεγαλύτερη ρωγμή που μπορεί να επέλθει ποτέ στην ιστορία μας στην κοινωνική μας συνοχή.

Δεύτερον, πρέπει να δούμε ότι η χώρα μας δεν είναι όπως πολλές φορές λέγεται απλά και μόνο χώρα εισόδου. Είναι πύλη transit. Έρχονται στη χώρα μας γιατί είναι ξέφραγο αμπέλι να μείνουν μέχρι να τακτοποιηθούν. Όσο μπορούν να έχουν πιο νόμιμα χαρτιά και να σηκωθούν να φύγουν να πάνε σε άλλες καλύτερες χώρες.

Και αυτό το φαινόμενο τώρα με τη κρίση θα ενταθεί. Διότι αντιλαμβάνεσθε ότι με την κρίση προφανώς η χώρα μας δεν θα είναι ελκυστική για τους οικονομικά μετανάστες. Εδώ παύει να είναι ελκυστική η χώρα μας για τον οικονομικά ενεργό πληθυσμό μας. Πολλώ δε μάλλον για τους οικονομικούς μετανάστες.

Δεν φαντάζομαι δηλαδή ξαφνικά να δουν τη χώρα μας ως παράδεισο και να εισρέουν από παντού για να βελτιώσουν το βιοτικό τους επίπεδο. Όμως η χώρα μας και εξαιτίας του «καλού» νόμου που ψήφισε το ΠΑΣΟΚ για τους μετανάστες αποτελεί μια πύλη διερχομένων. Θα έρθουν, θα τακτοποιηθούν, θα περάσουν κάποιους μήνες ή κάποια χρόνια εδώ, θα πάρουν τα πρώτα ημινόμιμα ή λιγότερο νόμιμα χαρτιά ή νόμιμα τελείως χαρτιά για να μπορέσουν να πάνε μετά στη Γερμανία που είναι το όνειρο, στην Ιταλία, στις δυτικές προηγμένες κοινωνίες προκειμένου εκεί να προκόψουν.

Εκεί λοιπόν είναι ένα ζήτημα. Διότι όσο εμείς «θα τους φιλοξενούμε» πρέπει να δούμε κατά πόσο αυτούς τους ανθρώπους οικονομικά μπορούμε να τους ενισχύσουμε. Δεύτερον, κατά πόσο

μπορούμε κοινωνικά να τους ενσωματώσουμε ή αν πρέπει κοινωνικά να τους ενσωματώσουμε. Ποιος θα επιμεριστεί το κόστος το κοινωνικό και το οικονομικό και τέλος αν αξίζει και ο κόπος.

Είναι ζητήματα τα οποία είναι άρρηκτα επίσης συνδεδεμένα με το γεγονός ότι πρέπει να δούμε και ποια είναι η δομή των μεταναστών στην πόλη μας, στην Αθήνα για παράδειγμα. Έχουμε παράνομους μετανάστες από τις δοκιμαζόμενες χώρες της Αφρικής. Εμφύλιους πολέμους, εξαθλιωμένους, κυνηγημένους, κάποιου από αυτούς έχουν έρθει και για λόγους πολιτικούς στην πόλη μας ή στη χώρα μας.

Έχουμε μετανάστες από την Ασία. Έχουμε μετανάστες από τις χώρες της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Έχουμε από την κεντρική και ανατολική Ευρώπη. Έχουμε συγκρούσεις μεταξύ τους πράγματι θρησκευτικές. Έχουμε συγκρούσεις φυλετικές.

Έχουμε, αν θέλετε, όμως και συγκρούσεις που έχουν να κάνουν και με το γεγονός ότι πράγματι σε κάθε γωνιά υπάρχει trafficking. Σε κάθε γωνιά μπορεί να διακρίνει κανείς πόρνες χωρίς κανένα έλεγχο. Γιατί έχω το ίδιο ελάττωμα που έχει και ο Νικήτας ο Κακλαμάνης, περπατάω την πόλη μας.

Και βλέπω ότι πράγματι όλο και προς τα πάνω, προς το κέντρο, έρχονται οι κοπέλες οι οποίες δεν ξέρω αν έχουν χαρτιά δεν έχουν, δεν έχω ασχοληθεί με αυτό. Αλλά εν πάση περιπτώσει προσπαθούν να βγάλουν τα προς το ζην προσφέροντας ερωτικές υπηρεσίες.

Αυτοκίνητα να σταματούν ανεξέλεγκτα, να παίρνουν το «εμπόρευμα» και να φεύγουν. Και διαρκώς αυτό να γίνεται γύρω από τις σχολές. Παλιά αυτό το έβλεπες από την Ομόνοια και κάτω. Τώρα το βλέπεις γύρω από τη νομική σχολή. Τώρα το βλέπεις στη Σκουφά και Ομήρου. Είναι συγκεκριμένες οι πιάτσες. Τις ξέρουμε πού είναι.

Είναι ζήτημα λοιπόν όχι να λέμε μόνο ότι είναι το θέμα των συγκεκριμένων κινήτρων αλλά να δούμε ότι πράγματι στη χώρα μας επειδή δεν υπάρχει αυστηρή νομοθεσία και αποτελεσματικός κατασταλτικός μηχανισμός ανθεί όπως το ακούτε το λέω, το trafficking ανθεί. Είμαστε χώρα που απορροφά τη σύγχρονη ας πούμε σκλαβιά.

Από εκεί και έπειτα, πρέπει να δούμε το πώς γίνεται η πλημμελής αστυνόμευση. Είναι ζήτημα αυτό. Αυτό το ζήτημα δεν απασχολεί όσο και αν ακούγεται ταμπού, δεν απασχολεί μόνο τη χώρα

μας. Αυτό το ζήτημα απασχολεί όλες τις κυβερνήσεις όλων των ευρωπαϊκών χωρών. Και βλέπετε ότι γύρω από αυτό το ζήτημα για να μιλήσουμε και λίγο πολιτικά υπάρχει τριγωνοποίηση της πολιτικής ζωής.

Τι εννοώ τριγωνοποίηση πολιτικής ζωής; Ότι διατρέχει το σύνολο του κομματικού συστήματος η αγωνία αυτή σε κάθε ευρωπαϊκή χώρα διαπερνώντας την παραδοσιακή κάθετη διαχωριστική γραμμή Δεξιά, Κέντρο, Αριστερά.

Διότι αν εγώ σας έλεγα ότι εκείνος που φώναζε για περισσότερους αστυνομικούς ποιος ήταν; Ο εργατικός που ήταν ο Γκόρντον Μπράουν; Ή ο συντηρητικός ο Ντέιβιντ Κάμελ; Η απάντηση που ενδεχομένως θα έχετε να μου πείτε είναι προφανώς ο συντηρητικός. Λάθος, κυρίες και κύριοι, ο συντηρητικός είναι αυτός που έλεγε να ξαναδούμε την πολιτική και ο Γκόρντον Μπράουν που ήταν Πρωθυπουργός όταν γινόταν το debate έλεγε ψεύδεστε κύριοι, λαϊκίζετε. Πρέπει να πούμε την αλήθεια στον βρετανικό λαό.

Πρέπει να πληρώσει περισσότερους φόρους να πάρουμε περισσότερους αστυνομικούς. Γιατί χωρίς περισσότερους αστυνομικούς δεν μπορούμε να εγγυηθούμε την αποτελεσματική αστυνόμευση. Και για αυτό έχασε.

Όμως αυτό το λέμε σήμερα; Έχουμε το θάρρος να το πούμε; Ότι η πλημμελής αστυνόμευση έχει να κάνει όχι με την κακή εκπαίδευση των αστυνομικών, ή με το γεγονός ότι ενδεχομένως έχουμε κακούς αστυνομικούς που ενδεχομένως, ή γιατί ενδεχομένως το σύστημα των πανελλαδικών δεν βγάζει καλούς αστυνομικούς. Βγάζει παιδιά που θέλανε να πάνε σε άλλες σχολές και ξαφνικά βρέθηκαν να φοράνε τη σχολή του αστυνομικού αυτό δεν σημαίνει ότι έχουν και το κίνητρο να είναι καλοί αστυνομικοί.

Παρόλα αυτά, πρέπει να πούμε ότι ίσως και οι αστυνομικοί δεν φτάνουν. Και αν δεν φτάνουν οι αστυνομικοί σημαίνει τι; Ότι πρέπει να επιβαρυνθούμε. Και βεβαίως τώρα που έχουμε την περιστολή των δημοσίων δαπανών τι ακριβώς κάνουμε; Αλλά δεν γίνεται να έχουμε όμως δυο καρπούζια στην ίδια μασχάλη. Πρέπει κάποια στιγμή να αντιληφθούμε ότι υπάρχουν πράγματα που δεν κόβονται και πράγματα που κόβονται. Αλλά αυτές τις αλήθειες πρέπει να τις πούμε.

Επίσης, θεωρώ ότι όσο τα πράγματα λειτουργούν έτσι όπως λειτουργούν παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες που κάνουν οι δήμαρχοι. Ο κος Κουκουλόπουλος ξέρετε δεν είναι μόνο βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, διατρέχεται από το σύνδρομο του ανθρώπου που προέρχεται από την Αυτοδιοίκηση.

Εγώ οφείλω να πω ότι φιλότιμες προσπάθειες κάνει η Αυτοδιοίκηση αλλά εγώ βλέπω τις πόλεις να γίνονται σιγά-σιγά γκέτο και να λειτουργούν τα γκέτο. Και η Αυτοδιοίκηση τι ακριβώς κάνει; Θα μου πείτε, μα τώρα βάζεις ερωτηματικά και στην Αυτοδιοίκηση; Βάζω ερωτηματικά και στην αποτελεσματικότητα της Αυτοδιοίκησης.

Γιατί ακούμε την Αυτοδιοίκηση να λέει πόσα καλά και πολλά πράγματα κάνει, ακούμε την Αυτοδιοίκηση να λέει πόσο συμπληρώνει το κενό της πολιτείας, συμφωνώ. Αλλά δεν μας λέει η Αυτοδιοίκηση τα κάνει για χατίρι του πατέρα και της μάνας της; Δεν πληρώνει ο φορολογούμενος, δεν πληρώνει ο δημότης, δεν εισπράττει; Άρα τι σημασία έχει αν το κάνει το κράτος που πληρώνει ο φορολογούμενος με το Χ φόρο ή το κάνει η δημοτική αρχή που ο φορολογούμενος το πληρώνει πάλι επίσης με άλλο φόρο.

Και το πρόβλημα τελικώς της χώρας μας μήπως δεν είναι η αποκέντρωση που φωνάζει, Πάρη, διαρκώς; Μήπως το πρόβλημα στη χώρα μας είναι η συγκέντρωση της εξουσίας και για αυτό δεν έχουμε καμία αποτελεσματικότητα;

Μήπως είμαστε μικρή χώρα με ελάχιστους κατοίκους για να έχουμε τόσες πολλές αρχές; Δημάρχους, περιφερειάρχες, νομάρχες, συναρμόδια υπουργεία, γενικούς γραμματείς. Μήπως χανόμαστε γύρω από αυτό;

Η Κωνσταντινούπολη, λέω μια πόλη της Τουρκίας, έχει 12.000.000, όση είναι η Ελλάδα είναι μια πόλη της Τουρκίας. Διοικείται από έναν μητροπολίτη δήμαρχο. 12.000.000 διοικούνται από έναν μητροπολίτη δήμαρχο. Εμείς έχουμε όλες αυτές τις αρχές. Έχουμε όμως αποτελεσματικότητα; Ποια είναι η αποτελεσματικότητα; Ότι γίνονται και περισσότερα τα γκέτο;

Ποια είναι η αποτελεσματικότητα ενώ η απορροφητικότητά μας για παράδειγμα να έχει ξεπεράσει το 45 έως 49%; Προσπαθούν να με διακόψουν, τελειώνω όσο μπορώ. Αλλά ξέρετε, τα θέματα αυτά δεν

είναι εύκολο να τα διατρέξεις χωρίς να μπαίνεις σε μια λογική επιδερμική αν πράγματι θέλεις να συνεισφέρεις στο δημόσιο διάλογο.

Πρέπει να δούμε λοιπόν, πως γίνονται οι έλεγχοι. Πως ελέγχουμε αυτούς που έχουν νομιμοποιητικά έγγραφα ή όχι. Ποιοι είναι οι φιλήσυχοι και οι νομοταγείς, ποιοι είναι αυτοί που κρύβονται γιατί φοβούνται την απέλαση ή τη σύλληψη. Αν συλληφθούν πού τους βάζουμε;

Μήπως το ότι δεν έχουμε χώρους υποδοχής είναι το άλλοθι να μην συλλαμβάνονται; Και από την άλλη πλευρά, πως προωθούνται; Και πως μέσα σε όλα αυτά τα ζητήματα μπορούμε πράγματι να ασκήσουμε μια διαφορετική μεταναστευτική πολιτική όπου αυτοί που νόμιμα θα βρίσκονται εδώ τουλάχιστον θα μπορέσουν να ενταχθούν στον κοινωνικό ιστό.

Οι νόμιμα εργαζόμενοι και διαμένοντας στην Ελλάδα πρέπει να αντιμετωπίζονται όχι ως ψηφοφόροι, να πάρουμε την ψήφο για αυτό να τους χαϊδεύουμε, αλλά με ίσα δικαιώματα με εμάς, ίσες υποχρεώσεις να ενσωματωθούν στην ελληνική κοινωνία. Η αθηναϊκή κοινωνία είτε μας αρέσει είτε δεν μας αρέσει γίνεται πολυπολιτισμική. Πρέπει να δούμε το θεσμό των σχολειών.

Πρέπει να δούμε πολυπολιτισμικά σχολειά. Πρέπει να ενισχύσουμε την πολυπολιτισμική εκπαίδευση. Πρέπει να ασκήσουμε προοδευτική πολιτική προκειμένου τα παιδιά που θα μεγαλώσουν των μεταναστών να αισθάνονται ότι πάνω από όλα συμμετέχοντας σε υμετέρας παιδείας είναι Έλληνες και αισθάνονται υπερήφανοι και αυτοί γιατί είναι Έλληνες όπως κάποτε κάνανε στις Ηνωμένες Πολιτείες επιτυχώς.

Αλλά άλλο αυτό και άλλο να συνεχίσει η χώρα μας να είναι ξέφραγο αμπέλι δήθεν για να μην κατηγορηθεί ότι είναι λιγότερο ή περισσότερο προοδευτική. Μεταξύ των δύο υπάρχει ουσιαστική διαχωριστική γραμμή.

Συγγνώμη αν πήρα περισσότερο χρόνο από αυτόν που μου αναλογεί αλλά σε κάθε περίπτωση θεωρώ αυτή την πρωτοβουλία εξαιρετικά αξιόπαινη.

Ευχαριστώ.
